30/08/2019

Πώς ο Τίμιος Πρόδρομος φρόντισε την τράπεζα της πανήγυρής του!

/ Γνώμες

Το περασμένο έτος (1939) ήμουν για ένα διάστημα τραπεζάρης [είχε δηλαδή το διακόνημα να φροντίζει το στρώσιμο της μοναστηριακής τραπεζαρίας]. Πλησίαζε η γιορτή της Αγίας Δεξιάς του Τιμίου Προδρόμου, την Δ’ Κυριακή των Νηστειών, κατά την οποίαν συνήθως μικροπανυγηρίζουμε.

[Η Ιερά Μονή Αγίου Διονυσίου Αγίου Όρους την Δ’ Κυριακή των Νηστειών πανηγυρίζει την επίσημο δωρεάν της Αγίας Δεξιάς χείρας του Τιμίου Προδρόμου στην Μονή].
Εγώ από την προπαραμονή μέτρησα το ψωμί και ήταν 250 πίτες. (Αντί των άρτων, τότε έψηναν “πίτες” και η κάθε μία ήταν αρκετή για ένα άτομο).

Με τις πίτες που είχα, έπρεπε να κάμω τέσσερις τράπεζες. Γνωρίζεις δε, ότι για κάθε τράπεζα ξοδεύονται 70-80 πίτες.
Ένεκα δε της γιορτής του Τιμίου Προδρόμου έπρεπε να δώσω στους ξένους προσκυνητές και ευλογία ψωμί, μία δύο πίτες στον καθένα. Λογαριάζω καλά το

ψωμί και βλέπω ότι δεν θα φθάσει για να περάσω. Πηγαίνω στον ηγούμενο. Του λέω ότι το ψωμί δεν θα μας φθάσει και πρέπει αύριο, ήταν παραμονή της γιορτής, να ζυμώσουμε.
Ο ηγούμενος, δεν ξέρω τι συλλογίστηκε, και μου λέει:
– Όχι, όχι, δεν θα ζυμώσουμε.
– Μα Γέροντα δεν θα μας φτάσει το ψωμί και θα ντροπιαστούμε στους ξένους. Να μην έχουμε ψωμί στην γιορτή του Τιμίου Προδρόμου;

Τι να κάμω λοιπόν; Για να μην φιλονικώ έφυγα, έφυγα λυπημένος και στεναχωρημένος.
Πήγα στην τράπεζα και μοίρασα το ψωμί σε δύο κοφίνια. Έβαλα στο ένα 150 πίτες και στο άλλο 100.
Αυτά έγιναν την Παρασκευή το πρωί. Σκέφτηκα, εν τω μεταξύ, για την εσπερινή τράπεζα του Σαββάτου να μουσκέψω παξιμάδι, και να παραθέσω αυτό για εξοικονομήσω την ανάγκη μας αυτή.
Την Παρασκευή, λοιπόν, και το Σάββατο το πρωί για τις δύο τράπεζες που έγιναν ξοδεύτηκαν οι 150 πίτες που υπήρχαν στο ένα κοφίνι. Αφού τέλειωσε η πρωινή τράπεζα του Σαββάτου, πήγα το αδειανό κοφίνι μέσα σε ένα κελάρι, στο οποίο βάζουμε το παξιμάδι και τη ρακή. Μου έμειναν μόνο 100 πίτες και τις φύλαγα για την επόμενη μέρα που ήταν η γιορτή του Αγίου.
Το απόγευμα του Σαββάτου πήγα στο κελλάρι, για να πάρω παξιμάδι και το μπαγκράτσι [δοχείο νερού] για να μουσκέψω το παξιμάδι. Και ω των θαυμασίων σου Τίμιε Πρόδρομε! Βλέπω το αδειανό κοφίνι που είχα βάλει εκεί το πρωί, να είναι γεμάτο με φρέσκο ψωμί. Τρίβω τα μάτια μου.
Μήπως είναι πλάνη του πονηρού; Μήπως δεν βλέπω καλά;
Σ’ αυτό το κοφίνι είχα 150 πίτες τις οποίες ξόδευσα τις δύο προηγούμενες μέρες. Τι είναι τούτο; Τι είναι το άλλο;
Μα τούτο είναι θαύμα του Τιμίου Προδρόμου!
Τρέχω, λοιπόν, χαρούμενος στον Γέροντα και του λέω όλη την ιστορία, και τον προσκαλώ να έλθει μόνος του να δει το θαύμα οφθαλμοφανώς, και να πιστέψει. Πράγματι, αφού ήλθε πιστοποίησε το θαύμα και οι δύο αποδώσαμε την οφειλόμενη τιμή και δόξα εις τον Τίμιο Πρόδομο.
Και να έβλεπες, την άλλη μέρα, παρακαλούσα τους ασκητές και ξένους προσκυνητές, να πάρουν όχι από μία, αλλά από πέντε και έξι πίτες ο καθένας, κηρύττοντας συνάμα και το θαυμάσιο που έκανε ο Τίμιος Πρόδρομος!

Πηγή: https://www.pemptousia.gr

Διασκευή στην καθομιλουμένη της διήγησης του Γέροντα Χρυσάνθου στον Μοναχό Λάζαρο Διονυσιάτη όπως καταγράφεται στο βιβλίο του δεύτερου, "Διονυσιάτικαι διηγήσεις".